Orędownik Samorządu

Organ Związku Gmin Województwa Śląskiego

Prenumerata wynosi 2 zł kwartalnie
Opłata poczt. opłacona ryczałtem
Telefony: Katowice 21-47

Wychodzi 1-go i 15-go dnia miesiąca.
Redakcja i Administracja: Katowice Pocztowa 16/II.
Redaktor: Stanisław Kuhnert,
Syndyk Związku Gmin Woj. Śl.

Ogłoszenia: Jednołamowy wiersz milim 30 gr Przed tekstem 60 gr za wiersz mm. Rach. w P. K. O. 304227

Nr. 11 | **Katowice, 1 czerwca 1929 r.** | **Rok V.**

Zbg. Szymkowiak, kand. praw.

Polskie prawo urzędnicze.

(Dokończenie.)

Stosunek urzędników prowizorycznych czyli tymczasowych do państwa jest publiczno-prawny. Urzędnikiem prowizorycznym nie może być dłużej niż pięć lat bez własnej zgody. O przejściu z prowizorycznego na stałego decyduje władza i tu wymagany jest bezwzględnie egzamin. Nominacja jest wyłącznym aktem woli władzy, a urzędnik do nominacji nie może mieć żadnych roszczeń, nie może z tego tytułu wnieść skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego. Wrazie nominacji na stałego, czas służby prowizorycznej zalicza się na poczet stałości. Przy przejściu z kontraktowego na stałego władza dowolnie może zaliczyć czas służby kontraktowej, lecz nie musi.

Dla określenia **czasu służby** ustawa używa dużo określeń, wszystkie jednak mają tę samą treść. Czas służby czynnej zachodzi wtedy, gdy urzędnik rzeczywiście czynnie spełnia służbę. Stan spoczynku zachodzi przy przeniesieniu na emeryturę. Stan nieczynny zachodzi, gdy się faktycznie nie pełni służby, ale w czasie tym przysługują wszystkie prawa urzędnicze. Trzeba odróżniać czas służby wogóle, dalej czas służby państwowej oraz czas służby w danym stopniu służbowym. Czas służby czynnej liczy się od dnia objęcia służby. Jeżeli ktoś przechodzi z innej służby państwowej, która nie podlegała tej ustawie, to liczy się czas służby państwowej, np. wojskowej, szkolnej, sędziowskiej itd. Czas w danym stopniu służbowym liczy się od dnia nominacji.

Niektóre przerwy w służbie zalicza się do czasu służby czynnej, mianowicie: czas spędzony na sprawowaniu mandatu poselskiego: czas w wojsku, gdy zostało się powołanym na dokształcenie lub ćwiczenia (do 10 tygodni); w razie mobilizacji (normalnej służby wojskowej nie zalicza się); do pewnej granicy zalicza się czas służby rządowej i samorządowej zaborczej; czas dawnej służby zawodowej, która przyczyniła się do ukwalifikowania obecnego urzędu.

Nie zalicza się: urlopu bezpłatnego; czasu spędzonego w stanie nieczynnym (do emerytury zalicza się); gdy dyscyplinarnie skazano na odliczenie służby; obowiązkowej służby wojskowej. Przy powrocie do służby państwowej, czas służby w uprzedniej służbie państwowej może tylko minister zaliczyć do czasu służby czynnej.

Starszeństwo służbowe. Ustawa mówi, że władza przy awansie uwzględniać ma starszeństwo służbowe. Według istniejącej zasady, jeżeli jest dwóch urzędników różnych stopni, wtedy starszym jest ten o wyższym stopniu; gdy są w równym stopniu, decyduje, kto dłużej w tym stopniu służy, gdy niema różnicy, wtedy decyduje dłuższa służba w poprzednim stopniu lub wogóle czas w służbie państwowej, a ostatecznie dopiero wiek.! Władze mają prowadzić listy starszeństwa dla każdego działu, dla każdego rodzaju służby, kategoryj urzędników oraz dla każdego stopnia.

Zmiany w stosunku służbowym. Zmianami są: awans, przeniesienie, przeniesienie do innego resortu (ministerstwa), przeniesienie w stan nieczynny, stosunek do wojska. Awans jest przeniesieniem do wyższego stopnia służbowego (stopień sam przez się decyduje o hierarchji, **a nie uposażenie).** Ustawa

wypowiada zasadę, że się przechodzi bezpośrednio do wyższego stopnia.

Urzędnik sam nie posiada prawa do awansu, gdyż pewne kryterja, np. pilność, uzdolnienie, sumienność itd. Są to dyrektywy, a władza awansuje według swobodnego uznania. Urzędnik nie może być awansowany w czasie, którego mu się nie zalicza do służby czynnej oraz w czasie postępowania dyscyplinarnego lub karno-sądowego.

Przeniesienie na inne stanowisko. Przeniesienia odbywają się w obrębie danego działu: resortu ministerjalnego. Jest to powierzenie innych funkcyj. Przeniesienia dokonuje się z urzędu i na prośbę urzędnika. Władza przenosi według własnego uznania: na stanowisko tego samego stopnia; stanowisko tej samej kategorji (wykształcenia). Za przeniesienie z urzędu należy się zwrot kosztów przesiedlenia.

Jeżeli władza przenosi na własną prośbę, wtedy odpada zwrot kosztów przesiedlenia. Przeniesienie na własną prośbę może być również na stanowisko niższego stopnia. Przeniesiony w stan nieczynny może być tylko urzędnik stały. Powodem przeniesienia w stan nieczynny może być brak odpowiedniego stanowiska lub reorganizacja władz, dalej ze względu na dobro służby. Skoro władza zawezwie do służby czynnej, urzędnika będącego w stanie nieczynnym, musi się on jawić w przeciągu 24 godzin, a jeśli władza nie zawezwie go przez pół roku, to musi go przenieść w stan spoczynku. Skoro taki urzędnik nabył przedtem prawa do emerytury, to otrzymuje ją, jeśli nie, to nie otrzymuje emerytury. Przeniesienie w stan rozporządzalności równa się stanowi spoczynku, z ograniczeniem do stanu jednego roku, i dotyczy urzędników Ministerstwa Spraw Zewnętrznych, urzędników służby zewnętrznej czyli posłów, konsulów, urzędników przy Lidze Narodów i Komisarjatu w Gdańsku.

Rozwiązanie stosunku służbowego następuje przez unieważnienie nominacji, rezygnację, zwolnienie i wydalenie. Rezygnacja, czyli dobrowolne wystąpienie musi być podana na piśmie i musi być przez władzę przyjęta. Przyjęcie rezygnacji może być uzależnione od należytego oddania służby. Gdy w przeciągu czterech tygodni władza nie da żadnej odpowiedzi, uważa się rezygnację za przyjętą. Skutkiem rezygnacji jest utrata wszystkich praw urzędniczych a nawet i prawa do emerytury.

Zwolnienie ze służby może nastąpić, gdy urzędnik chorował lub miał urlop zdrowotny i okres (jeden rok) ten przekroczył, a nie powrócił do służby; gdy miał urlop bezpłatny, a po nim również nie wrócił do służby; gdy przeniesiony jest w stan nieczynny i po pół roku nie zostanie powołany do służby czynnej. Wydalenie następuje na podstawie orzeczenia komisji dyscyplinarnej, skazującego na wydalenie ze służby; gdy sąd karny powszechny urzędnika zasądził, a z wyrokiem tym łączy się utrata prawa piastowania urzędu publicznego; jeżeli urzędnik uzyskał nominację na podstawie fałszywych dokumentów lub mimo braku jednego z wymaganych warunków nominacji.

Obowiązkiem urzędnika jest: pełnienie służby, wiernie służyć Rzeczypospolitej, dbać o dobro publiczne, w szczególności dobro służby, przestrzegać obowiązujących przepisów prawa, posłuszeństwo wobec przełożonego, być bezinteresownym, zachować tajemnicę urzędową i poza służbą zachowywać się odpowiednio i przestrzegać drogi służbowej.

Poniżej zanalizujemy niektóre wymienione pojęcia. Przy pełnieniu służby urzędnik nie ma bezwzględnego roszczenia do spoczynku niedzielnego i świątecznego, jednakże należy mu umożliwić ten spoczynek. Odmowa może mieć jedynie charakter wyjątkowy. Służbę należy pełnić nieprzerwanie. W razie przeszkody należy natychmiast o tem donieść władzy i istnienie jej udowodnić. Urzędnik winien spełniać zasadniczo te czynności, które są związane z jego stanowiskiem. Gdy zajdzie potrzeba, musi czasowo spełniać każdą funkcję wskazaną przez władzę. Czynności załatwiać winien szybko, gorliwie, sumiennie i celowo.

Ustawa mówi, że urzędnik jest bezwzględnie zobowiązany do posłuszeństwa wobec zleceń swego przełożonego z wyjątkiem, gdy polecenie mu dane **wyraźnie** sprzeciwia się ustawie — gdy sprzeczność tę może każdy człowiek stwierdzić bez specjalnego przygotowania prawniczego. O sprawie tej decyduje komisja dyscyplinarna. O zauważeniu takiej sprzeczności winien urzędnik donieść przełożonemu. Skoro ten nie podzieli się z jego wątpliwościami i ponowi swe polecenie, to wtedy polecenie to należy bezwzględnie wykonać. W razie dania ponownego takiego polecenia urzędnik ma prawo żądać go na piśmie. Zwrócenie uwagi jest obowiązkiem urzędnika, a żądanie na piśmie prawem. Gdy pewne polecenie z natury jego należy natychmiast wykonać, a tymczasem niema możności o zaszłej wątpliwości donieść przełożonemu, np. przerwa w komunikacji, wtedy można je nie wykonać, ale tylko w takim wypadku, gdy w razie wykonania może ono wyrządzić niepowetowaną szkodę. Co do przestrzegania tajemnicy urzędowej odsyłamy do jednego z numerów „Orędownika Samorządowego", w którym obszernie rzecz tę omówiono.

Urzędnik powinien unikać wszystkiego, co mogłoby obniżyć poważanie i zaufanie jego stanowiska; w szczególności do swoich przełożonych winien się odnosić z uszanowaniem, do interesowanych czyli publiczności z należytą powagą, bezstronnością, uprzejmością i w granicach dopuszczalnych służyć radą i pomocą.

Ograniczenia urzędników w prawach obywatelskich idą w następujących kierunkach: urzędnik poza swojem zajęciem urzędowem nie może mieć żadnego innego zajęcia. Urzędnikowi nie wolno zawierać tranzakcyj gospodarczych z urzędami tego samego działu, w którym służy. Nie wolno mu odstępować innej osobie prawa do pobierania własnego uposażenia. Urzędnikowi nie wolno w prasie poruszać spraw związanych z jego urzędem i nie wolno zakładać związku, któryby miał za cel strajk lub przygotowanie do strajku. Urzędnik pozatem nie

może być wybrany do parlamentu w tym okręgu, w którym pełni swą służbę.

Należy tutaj wspomnieć o odpowiedzialności służbowej urzędników, której mamy trzy rodzaje: służbową, karną i cywilną.

Odpowiedzialność karna za przestępstwa przewidziana jest w ustawach karnych ogólnych; cywilną przewiduje art. 121 konstytucji, który mówi, że „urzędnik odpowiada cywilnie za straty przez siebie wyrządzone w stosunku do skarbu państwa lub osób prywatnych"; wreszcie służbową za działanie lub zaniechanie, którem naruszył w służbie lub poza służbą obowiązki swego stanowiska. Wśród ostatniej odróżniamy odpowiedzialność dyscyplinarną, za występki i porządkową za wykroczenia w służbie.

Karami dyscyplinarnemi są: nagana, odliczenie lat służby (od 1 do 3 lat), obniżenie stopnia służbowego (od 1do 2 stopni); przeniesienie karne na emeryturę oraz wydalenie ze służby.

Czy dodatek reprezentacyjny burmistrza przechodzi w razie jego nieobecności na jego zastępcę i czy jest wliczany do emerytury?

I. Niema żadnego ustawowego postanowienia, mocą którego miałby zastępca burmistrza (prezydenta) prawo do dodatku reprezentacyjnego burmistrza w czasie tegoż choroby czy urlopu.

Według § 64 ord. miejskiej z 30. 5. 1853 nie otrzymują ani ławnicy ani radni miejscy za wykonanie swych czynności żadnego wynagrodzenia. Mogą być im natomiast zwrócone jedynie gotówkowe wydatki, połączone z wykonaniem ich obowiązków. Według zaś § 6 rozp. Prez. Rz. z 30. 12. 1924 (Dz. U. Nr. 118 poz. 1073) burmistrzom (prezydentom), zastępcom burmistrzów i członkom magistratów, „których praca w magistracie nie stanowi zajęcia głównego", można przyznać jedynie odszkodowanie odpowiadające rodzajowi ich pracy i ilości czasu, poświęcanego gminie miejskiej. Kompetentnemi do przyznania takiego odszkodowania są rady miejskie; uchwały te podlegają zatwierdzeniu rady nadzorczej.

Z tego wynika, że burmistrz (prezydent) podczas swej usprawiedliwionej nieobecności w służbie zatrzymuje swój dodatek reprezentacyjny. Zastępca jego zaś — jeśli chodzi o rzeczywiste koszta reprezentacyjne, zalicza je na rachunek przewidzianych w budżecie kosztów reprezentacyjnych; jeśli zaś chodzi o jego pracę dla miasta, a jest członkiem magistratu niepłatnym, może mu być przyznane odszkodowanie na podstawie przepisów prawnych, wyżej przytoczonych.

II. Z samego pojęcia i przeznaczenia dodatku reprezentacyjnego burmistrzów (§ 7 rozp. Prez. Rz. z 30. 12. 1924 r. poz. 1073), jak też takiego dodatku urzędników państwowych wynika, że dodatek ten przeznaczony na zwiększone koszta utrzymania urzędników na reprezentacyjnem stanowisku, przysługuje tylko podczas czynnej służby na tem stanowisku. Nie należy on zatem do właściwego uposażenia, zależnego od grupy i szczebla, a stanowiącego podstawę emerytalną, a zatem przy wymiarze uposażenia emerytalnego nie uwzględnia się go.

Jakiemi drzewami obsadzać drogi i place gminne.

Uproszony przez nas miejski dyrektor ogrodnictwa, p. Sallmann, zaleca w sprawie obsadzania dróg i placów gminnych drzewami, co następuje:

Do obsadzania dróg, placów itp. nadają się poza granicami centralnego obwodu przemysłowego następujące odmiany drzew:

Tilia cordata
Acer dasycarpum
Acer platanoides
Acer pseudoplatanus
Tilia tomentosa.

Nie poleca się używanie świeżego nawozu przy sadzeniu drzew powyżej wskazanych. Stosowne a konieczne jednak jest nawożenie i przerobienie gleby kompostem i tomasówką.

Dla obsadzenia ulic gmin obwodu przemysłowego, cierpiących pod kolosalnymi wpływami wyziewów hutniczych, nadawa się bardzo skromna tylko ilość drzew. Jako drzewka najodporniejsze polecam następujące gatunki:

Betula alba
Betula verrucosa †
Populus canadensis
Populus laurifolia
Populus Simonii †
Populus terolinensis †

Robinia pseudacacia Bessoniana † (w Katowicach na ul. Kościuszki znajdują się one w wieloletnich egzemplarzach).

Fraxinus excelsior
Fraxinus americana.

Gatunki drzew wyszczególnione powyżej i oznaczone krzyżem poleca się szczególnie.

Źródła nabycia:

1) Ogrodnictwo Hoffmann w Katowicach, ulica Powstańców 49, który również podejmuje sadzenie.

2) Fa. Marciniec i Synowie, szkółki drzew, Poznań - Sołacz, Administracja Poznań, Pocztowa 29.

3) Hr. Zamoyski, Szkółki Podzameczki, Podzamcze, poczta i kolej Sobolew Woj. Lubelskie.

4) Zarząd ogrodów Ks. Pszczyńskiego w Murckach.

Polecałoby się natychmiast wezwać powyższe firmy do złożenia ofert (zażądać gwarancje prawdziwości odmian oraz kilkorazowego przesadzenia drzewek. Z dostawy odmian innych należy zrezygnować).

Przy wykonywaniu posadzeń należy mieć na uwadze: nie należy sadzić drzew w cieniu wielkich gmachów i zabudowań, ponieważ rozwój ich byłby w takich miejscach zagrożony. Nie poleca się również obustronne obsadzenie ulic prowadzących ze wschodu na zachód, ponieważ drzewka po południowej stronie dostałyby się w cień. Wskazane jest sadzenie w jednej i tej samej ulicy drzewa jednej odmiany tylko, nie zaś kilku odmian.

Tylko chodniki, gdzie dochodzi pełne słońce, należy obsadzać. Ziemię należy gruntownie przerobić do 1 m głębokości i nawozić kompostem. Pod każde drzewko potrzeba conajmniej po 2 m^3 dobrej ziemi matecznej. Sadzenie drzew do ziemi nieuprawionej się nie poleca, ponieważ rozwój tych drzewek byłby zagrożony. Zależne więc jest wogóle wszystko od dobrego uprawienia ziemi. Dystans jednego drzewka od drugiego oblicza się na 8—10 m, przyczem należy sadzić drzewka w 1 m odległości od krawężnika chodnikowego. Przed sadzeniem drzewka należy ustawić wpierw wystarczająco silnego słupka, który sięga aż do korony drzewka, a później dopiero sadzi się drzewko. Sadzone w ten sposób drzewko należy później otoczyć koszem ochronnym z styczków do fasoli, lub z żelaza płaskiego, albo okrągłego (przykłady takie widzieć można każdoczasowo na ulicach katowickich).

Prace sadzenia drzewek powierzyć należy sumiennemu fachowcowi. Nadmienia się, że ogrodnik handlowy Hoffmann wykonał analogiczne prace w ub. roku dla gminy Chorzów.

Działalność miasta Katowic na polu opieki społecznej.

Ukazała się we wydawnictwie Urzędu Opieki Społecznej miasta Katowic pożyteczna i nader ciekawa publikacja, zawierająca na blisko 90 stronach sprawozdanie administracyjne za rok 1928. Opieka społeczna spoczywa w rękach decernenta opieki społecznej miasta Katowic, p. dr. Wiktora Przybyły. Możnaby nazwać rok 1928, czytając to sprawozdanie, rokiem przełomowym. Przeprowadzono bowiem doskonale przemyślaną reorganizację wewnętrzną (administracyjną), a następnie przystąpiono do realizowania z wielkim rozmachem rozpoczętego planu inwestycyjnego, mianowicie do tworzenia nowych zakładów z dziedziny opieki społecznej. Reorganizacja wewnętrzna wydaje już teraz zbawienne swoje skutki, gdyż cały tok urzędowania został uproszczony, a nadto rozszerzony. Stworzono urząd sierocy, specjalny referat nad dzieckiem nieślubnem, oraz zcentralizowano opiekuństwo zawodowe. Ze sprawozdania wynika, że zainicjowano budowę uzdrowiska dla dzieci w Panewnikach. Urząd współdziałał bardzo intensywnie przy opiece nad bezrobotnymi, którzy zostali z funduszów przeznaczonych na zapomogi, produktywnie zatrudnieni przy robotach miejskich.

Jak intensywną była praca tegoż urzędu miejskiego, ocenić można porównywując cyfry budżetowe. W roku 1927 preliminowano 926.864,60 zł. na opiekę społeczną, zaś za czas od 1 kwietnia 1928 r. do 31 marca 1929 r. preliminowano na opiekę społeczną 1.043.919,46 zł. Poszczególne wydatki rozdzielają się na administrację 2.5%, reszta zaś, a więc 97,5 procent idzie na zakup środków leczniczych, na wychowanie dzieci, na utrzymywanie przytułku dla starców, na szpitalnictwo, na walkę z żebractwem i włóczęgostwem. W skład tegoż działu budżetowego wchodzi opieka nad młodzieżą, wydatki na ogniska dla młodzieży, na ochronki, szkółki i budowę ogródków, na wychowanie zapobiegawcze, dalej na miejski żłóbek dla dzieci, na stacje opieki nad matką i dzieckiem. Dobroczynność publiczna, która rozciąga się na opiekę ogólną, na kuchnie mleka dla niemowląt, oraz subwencje udzielane stowarzyszeniom religijnym i innym, pochłania rocznie 191.483,61 zł.

Dalszym działem jest opieka nad inwalidami i sierotami wojskowemi, nad bezrobotnymi, oraz utrzymywanie urzędu pośrednictwa pracy.

Publikacja wydana bardzo starannie na trwałym papierze, zawiera szereg aktualnych dla każdego obywatela fotografji, oraz ciekawe wykresy statystyczne.

eska.

Walny Zjazd Delegatów Koła Miast Wielkopolsk.

odbył się dnia 26 kwietnia r. b. w Poznaniu w sali posiedzeń Rady Miejskiej pod przewodnictwem prezesa p. Prezydenta m. Poznania Cyryla Ratajskiego.

Przyjęto sprawozdanie z działalności Koła Miast, sprawozdanie kasowe za rok 1928/29, oraz budżet na rok następny.

Po referacie dyrektora Biura Samorządowego Dr. Dalbora przychylono się do stanowiska zajętego przez organizacje pracowników samorządowych Wojew. Poznańskiego wobec projektu ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników samorządowych, a w szczególności, aby projektowana tymcza-

sowa ustawa o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników komunalnych nie była wprowadzona w województwach zachodnich ze względu na jej tymczasowość i brak pragmatyki służbowej dla pracowników komunalnych w b. dzielnicy rosyjskiej, który to stan nie pozwala narazie na uzgodnienie zasad zaopatrzenia ze stanem prawnym, jaki obecnie obowiązuje w b. dzielnicy pruskiej. Przytem zaznaczono niecelowość kilku zasad projektu podniesionych w memorjale pracowników samorządowych.

Radca miejski m. Poznania p. Dr. Czasz referował wydanie przepisów policyjno-budowlanych na podstawie nowego prawa budowlanego. Ponieważ przewidziane ustawą miejscowe przepisy policyjno-budowlane mają być przystosowane do stosunków miejscowych, orzekł się referent przeciwko opracowaniu wzorowych przepisów przez Związek Miast Polski w Warszawie także i dla miast zachodnich, poczem po żywszej dyskusji zgodzono się na to, że taką wzorową instrukcję o szerszych ramach opracuje dla miast Ziem Zachodnich Biuro Samorządowe przy pomocy fachowców oraz niezależnie od tego jako dalszy wzór służyć będą przepisy policyjno-budowlane dla m. Poznania, które są w opracowaniu.

Sprawę przejęcia dróg państwowych, wojewódzkich i powiatowych w obrębie miast przez zarządy miejskie referował radca miejski m. Poznania, p. inż. Ruge. W związku z okólnikiem p. Ministra Robót Publ. z 21 stycznia 1929 L. dz. XII/30 podniósł referent korzyści, jakieby wynikły dla miast przez przejęcie odcinków dróg wyższego rzędu przechodzących przez miasta. W dyskusji stwierdzono różnicę poglądów zachodzących w poszczególnych miastach, głównie zaś poruszano kwestję niedostateczności rent płaconych obecnie na utrzymanie tych odcinków. Zgodzono się na to, że sprawa wymaga szerszego rozważenia, do którego dyskusja dała podstawy.

Następnie Walny Zjazd pozwiął rezolucję orzekającą się przeciwko projektowanemu przyłączeniu do Wojew. Łódzkiego czterech południowych powiatów Wojew. Poznańskiego: ostrowskiego, pleszewskiego, kępińskiego i ostrzeszowskiego.

Przy końcu poruszył p. burmistrz Scholl nadzwyczajne trudności miast, gdyby kredyty budowlane na rok bieżący były ograniczone , tak jak brzmią doniesienia z miejsc miarodajnych oraz szkody, jakieby powstały ze zniesienia sądów grodzkich w miastach niepowiatowych. Poczem Koło powzięło na jego wniosek następujące rezolucje:

„Przedstawiciele Miast obecni na Zjeździe Koła Miast Wielkopolski proszą Bank Gospodarstwa Krajowego o przekazanie i wypłacenie kontyngentu budowlanego w jaknajkrótszym terminie i to nietylko miastom powiatowym, lecz wszystkim miastom bez wyjątku".

„Zjazd Koła Miast Wielkopolski uważa, że zniesienie sądów grodzkich w miastach niepowiatowych przyniesie ludności tych miast i okolicy znaczne materjalne straty, zważywszy, że bardzo często odległość do sądów grodzkich w miastach powiatowych będzie wynosiła do 70 klm. i że gmachy sądowe wybudowane wysiłkiem społeczeństwa, stanowiły dla miast wielką ofiarę. Zjazd prosi przeto Ministerstwo Sprawiedliwości o zaniechanie zniesienia sądów grodzkich w miastach niepowiatowych".

P. burmistrz Zdankiewicz podniósł zmiany, jakie wynikają z nowego prawa budowlanego co do ponoszenia kosztów utrzymania ulic i chodników w miastach, poczem otrzymał wyjaśnienie od dyrektora Biura Samorządowego, że kwestja ta, wyjaśniona przez Biuro Samorządowe, przedstawiona też została Urzędom Wojewódzkim z prośbą o miarodajną interpretację. Po zebraniu zaprosi. p. Prezydent Ratajski wszystkich uczestników do zwiedzenia terenów wystawowych.

Kronika.

Mysłowice. (Z posiedzenia Magistratu m. Mysłowic z dnia 14 maja 1929 r.) Na wniosek Rady Administracyjnej Miejskiej Kasy Oszczędności ustalono zasadnicze unormowanie warunków oprocentowania wkładów oszczędnościowych składanych w tut. Kasie Oszczędności, które wynoszą, począwszy od 1 maja 1929 r., jak następuje:

za wypowiedzeniem	dziennem	6%
„	„ miesięcznem	7%
„	„ kwartalnem	8%
„	„ półrocznem	9%
„	„ rocznem	10%

Celem dania możności zwiedzenia Powszechnej Wystawy Krajowej przez młodzież szkolną oraz niezamożnych członków miejscowych towarzystw kulturalno - oświatowych uchwalono odpowiedni kredyt na pokrywanie kosztów podróży związanych z zwiedzaniem przez młodzież szkolną i naprowadzonych członków tegorocznej Wystawy Krajowej w Poznaniu. Do przeprowadzenia podziału tego kredytu dla poszczególnych wycieczek upoważniono p. Burmistrza Karczewskiego.

Na pokrycie kosztów zakupna sztandaru dla dziatwy szkolnej szkoły powszechnej I. udzielono jednorazową subwencję w kwocie 100 zł. Na utrzymanie warsztatu introligatorskiego przy szkole powszechnej I. przyznał Magistrat dodatkowy kredyt w wysokości 500 zł. Stow. Katol. Czeladników w Mysłowicach zezwolił Magistrat na korzystanie z jednej sali szkolnej na cele urządzenia kursów techniczno - rysowniczych. Z mocą obowiązującą od dnia 1 maja rb. podniesiono zarobek pewnej kategorji pracowników fizycznych zatrudnionych w Szpitalu Miejskim.

Uchwalono w zasadzie wyrazić zgodę na przeprowadzenie wstępnych prac około wybrukowania ulic Rymera i Słupeckiej, proponując zarazem Radzie Miejskiej uchwalenie kredytu w wysokości 15 tys. zł. Upoważniono Urząd Budowlany do przeprowadzenia pewnych inwestycyj drogowych w Janowie Miejskim i inwestycyj budowlanych w Rzeźni Miejskiej. W związku z uzupełnieniem stanu plantacyj miejskich uchwalono dodatkowy kredyt

na zakup nasion. Rozpatrywano ważną sprawę sporną co do zaopatrzenia Miejskiego Janowa w światło elektryczne. W związku z doprowadzeniem prądu dla oświetlenia Miejskiego Janowa oraz kolonji robotniczej im. Marszałka Józefa Piłsudskiego rozpatrywano oferty na ułożenie kabla podziemnego wysokiego napięcia od stacji transformatorowej przy ul. Mikołowskiej — Krakowskiej wzdłuż szosy Mikołowskiej i szosy Janowskiej do mającej być wybudowanej stacji transformatorowej przy tejże kolonji. Nadto upoważniono Admin. Elektr. Miejsk. do przeprowadzenia pewnych inwestycyj.

Dla uzupełnienia kompletnego umundurowania Ochotniczej Straży Ogniowej uchwalono zakupić 50 sztuk hełmów strażackich. W końcu rozpatrywano bieżące sprawy administracyjne, oraz przyjęto do zatwierdzającej wiadomości sprawozdanie z czynności Elektrowni Miejskiej za miesiąc kwiecień 1929 r.

Sejmik Komunalnego Związku Kredytowego w Poznaniu

odbył swoje obrady doroczne w sali rady miejskiej w Poznaniu dnia 27 kwietnia rb. pod przewodnictwem prezesa Związku p. Prezydenta m. Poznania Cyryla Ratajskiego. Przed rozpoczęciem obrad powitał przewodniczący przedstawiciela Min. Spraw Wewn. naczelnika wydziału p. Brzezińskiego, p. wicewojewodę pomorskiego Seydlitza, zastępcę p. Wojewody Poznańskiego, p. naczelnika Dr. Graszyńskiego oraz obecnego na Sejmiku (zmarłego nazajutrz) śp. Józefa Wybickiego, pomorskiego starostę krajowego. Na wezwanie przewodniczącego uczczono też pamięć zmarłych członków Związku śp. Cyryla Sroczyńskiego, burmistrza Wronek, śp. Stanisława Koszewskiego, burmistrza m. Kościana oraz śp. J. Jerzykiewicza, burmistrza m. Brodnicy.

Po obszernem sprawozdaniu nacz. dyrektora Komunalnego Banku Kredytowego p. Adamczewskiego z działalności Związku i Banku, sprawozdaniu dyrektora Dr. Dalbora z działalności Biura Samorządowego oraz sprawozdaniu przewodniczącego komisji rewizyjnej p. Czwojdzińskiego, przyjęto sprawozdania i bilans za rok 1928 do wiadomości oraz uchwalono budżet Związku i Banku na r. 1929.

W wyborach do Wydziału wybrano ponownie na trzy lata starostę poznańskiego p. Tadeusza Kłosa pierwszym zastępcą prezesa, a prezydenta m. Grudziądza p. Józefa Włodka drugim zastępcą. Ponownie wybrano członków Wydziału: pp. Feliksa Kasprzaka, starostę kępińskiego i Jana Kowalskiego, pierwszego burmistrza m. Leszna, a w miejsce ś. p. Sroczyńskiego p. Józefa Klemczaka, burmistrza m. Krotoszyna. Do komisji rewizyjnej jako członka wybrano starostę leszczyńskiego p. Edmunda Zenktellera w miejsce śp. Koszewskiego, a na zastępców pp. starostę Ossowskiego z Grudziądza, starostę Ruczyńskiego z Inowrocławia i burmistrza Polskiego ze Środy.

Szopienice, dnia 3 czerwca 1929 r.

PROTOKÓŁ.

W myśl uchwały Walnego Zebrania Delegatów Związku Gmin z dnia 11 maja 1929 r. odbyła się ponowna rewizja kasy Związku Gmin przez p. Grzesika, Naczelnika gminy Wielkie Hajduki w asystencji p. Dyrektora biur Morgały z Wielkich Hajduk.

Stwierdzono, że usterki podniesione na Walnym Zjeździe w międzyczasie zostały usunięte. Zaliczki pobrane przez p. Kuhnerta zostały zwrócone.

Karol Grzesik.
Morgała.

Konkurs.

Przełożeństwo miasta Cieszyna rozpisuje niniejszem konkurs na posadę

dyrektora urzędów miejskich.

Do posady tej przywiązane są pobory VIII, wzgl. VII stopnia służbowego w służbie administracyjnej Województwa Śląskiego.

W a r u n k i:

1. Obywatelstwo polskie.
2. Matura szkoły średniej i studja akademickie, oraz praktyka w administracji.

Kandydaci z ukończonemi studjami prawniczemi i praktyką administracyjną mają pierwszeństwo.

3. Znajomość języka polskiego i niemieckiego w słowie i piśmie.
4. Nieprzekroczony 40 rok życia.

Przed innymi kandydatami o równych kwalifikacjach będą w pierwszym rzędzie uwzględnieni kandydaci, pochodzący ze Śląska Cieszyńskiego.

Udokumentowane podania wraz z własnoręcznie napisanym życiorysem, świadectwem zdrowia, wystawionem przez lekarza miejskiego i referencjami, należy wnosić do Urzędu gminnego w Cieszynie **do dnia 10 czerwca 1929 włącznie.**

Dokumenta przedłożyć należy w uwierzytelnionych (legalizowanych) odpisach.

Przełożeństwo miasta Cieszyna, 9. V. 1929.

Wiceburmistrz:
Artur Gabrisch w. r.

Druk: Drukarnia Śląska Sp. z o. odp. Katowice, narożnik ul. Batorego 2 i Kościuszki 15.